



INNHold - NR. 11 FEBRUAR 1984.

|                                           |         |
|-------------------------------------------|---------|
| EN INTERESSANT SELJORDSLEKT.....          | SIDE 3  |
| TANKER OMKRING HALVARD GRÅTOPPS SAGA..... | SIDE 8  |
| REDAKSJONELT.....                         | SIDE 11 |
| LAGSNYTT.....                             | SIDE 12 |

REDAKSJONSKOMITE:

THOR GUNDERSEN, SIVERT URNE SV.55,3700 SKIEN TLF.22784  
ROAR F.NESSE, HÅVUNDV.377,3900 PORSGRUNN TLF.31087  
DAG STRAUME, CAMILLA COLLETSV.13,3700 SKIEN TLF.21847

En interessant Seljord-slekt - med forbindelser  
til kjente slekter i Bø.

Mange er det, både i vår forening og ellers over hele Telemark, som er skudd på greinene til den slekta som opprinnelig ble kalt Rockerova. Denne artikkelen er intet forsøk på en uttømmende undersøkelse om Rock-slekta med alle dens greiner - en slik undersøkelse ville nok resultere i en temmelig tykk bok. Jeg vil her følge en av greinene opp mot vår egen tid, og jeg vil også gi god plass til enkelte svært fargerike personer som giftet seg inn i Rock-slekta. Jeg ville sette pris på at andre som sitter inne med stoff om denne slekta, sendte det til meg, slik at det kan tas inn i senere nummer av medlemsbladet. På denne måten kan vi kanskje skrive hele historien om Rockerova.

Stamfaren for denne slekta er sorenskriveren i Telemark (Østafjells) Christian Christopherssøn Rock. Han var født i 1631, men det er uklart hvor han kom fra. I 1662 ble han utnevnt til sorenskriver i Telemark, og to år etter giftet han seg med Edel (Adele) Tykesdatter. Hennes farsnavn kan tyde på slektsforbindelser med Drangedal. Det var Seljord-presten Zacharias Skancke som viet dem, og for dette fikk han 8 riksdaler, 1 mark og 15 skilling i offer.

Christian Rock har fått ord på seg for å være en krangete og vanskelig mann, som utnyttet sin stilling til å slå til seg flere gårder. Han kjøpte opp pantebrev på gårdene og gikk så til rettssek for å drive inn pantet eller ta gården. Dokumenter fra andre steder viser at dette ikke var unormal oppførsel for skriverne, og faktisk er det også slik at hans to etterfølgere i stillingen i Seljord, Jon Sommer og Hans Morland, gjorde seg skyldig i det samme. Alle tre ble i tur og orden avsatt, Rock i 1683.

I de 46 år som Rock bodde i Seljord, hadde han kloa i flere gårder, bl. a. Øvre Klomset, Aase og Bjørge. Selv bodde han på Øverland, og det fortelles at han ofte gikk opp til ei fjellskorte, senere kalt Rockestolen, ovenfor gården og satt der og så utover Seljord-bygda. Det kan vel hende at han satt og ønsket seg enda flere gårder, men vi skal vel ikke gjøre ham urett. Kanskje satt han bare og følte gleden over å bo i denne uvanlig vakre Telemarks-bygda.

Rock hadde i alt 15 barn. To døde små og tre var uekte, men de andre ble til „Rockerova“. De fleste kjenner historien om Rock som kom til kirken „med rova si“ - kona og barna i lang rekke etter seg. Barna var: Peter (f. 1665), Ingebjørg (f. 1666), Tyke (f. 1668), Kristoffer (f. 1670), Kristian (f. 1671), Elisabeth Sofia (f. 1672), Maren (f. 1675), Gjertrud (f. 1677), Mattias (f. 1679) og Hilleborg (f. 1685). Jeg har ikke forsøkt meg på noen grundig oppfølging av disse menneskene og deres eventuelle etterkommere. Jeg vet at Ingebjørg forble ugift, men fikk et barn med Christopher Budde og at Elisabeth Sofia i 1699 ble gift med Andres Beyer. Om disse hadde barn, vet jeg ikke. Maren ble gift med Gregar Asbjørnsson Loftsgarden, og disse har etterkommere. Gjertrud ble gift med Samuel Morland i Risør i 1704. Mattias giftet seg i 1718 med prestedatteren Ambra Lind fra Hjartdal; jeg kan ikke finne at de hadde barn etter seg.

Det ble den yngste datteren Hilleborg som fikk den største etterslekten. Hun ble i 1711 gift med Jørund Gunleiksson Juve, lensmann i Seljord fra 1737 til 1754. Jørund var en rik og mektig mann i bygda. Han eide ikke bare Juve, men også Øverland, V. Åsheim og Dalane i Seljord, Heggteveit i Brunkeberg, Eikland og Svalastoga i Skafså og Romnes og Søve i Holla. De to siste måtte han senere selge.

Jørund var kjent som en dyktig lensmann, og det fins en del historier om ham. Mest kjent er vel historien om hans besøk hos „Den vise fenta“ på Kongsberg. Hun var synsk, og da lensmannen var på Kongsberg-marken vinteren 1754, gikk han til henne og spurte om han noen gang ville bli enkemann. Hun svarte at det ville han snart bli, men han ville ikke rekke å gifte seg igjen. Det er ellers litt uklart om han eller kona døde først, men de døde så tett etter hverandre at de ble lagt i samme grav. Dette var sommeren 1754.

Jørund og Hilleborg hadde 6 barn: Kristian, som ble gift med Gro Garvik, Kristoffer, som ble gift med Margit N. Vedfall, Per, gift med Åse Øysteinsdotter, Gunleik, gift med Åse Utgarden, Maren, gift med Steinar Aase og Jørunn, gift med Eivind Lavrants-son Nes. Alle disse har til dels meget store etterslekter.

Det ble Maren Jørundsdotter som overtok Dalane. Mannen hennes, Steinar Johannesson, må ha vært en høyst uvanlig mann. Både Landstad og Kjetil Flatin har skrevet ned adskillige historier om ham. Steinar var fra Aase i Brunkeberg, men han var født på Berdal i Vinje, der mora kom fra. Faren var fra Bjåland

i Morgedal. Mora Guro hadde røtter i Vinje, Skafså og over i Setesdalen. Hun beskrives som en stor og velvoksen kvinne med veldige krefter, og hun skulle også ha overnaturlige evner. Det fortelles f. eks. at hun om våren, når det var lite med beite, trolle gras til kyrne. Både Landstad og Flatin forteller om den gangen Steinar fant ut at mora var trollkjerring. Han visste at hver påskeaften var trollkjerringene i kirken og skrapa rust og irr av kirkeklokkene. Han dro derfor opp til Brunkeberg kirke og skar to grastorver, ei til å ha på hodet og ei til å stå på. Nå var han usynlig. Omkring midnatt kom trollkjerringene. Flatin sier at det var tre stykker, blant dem prestefrua i Kviteseid, som kom på sopelimene sine. Etter Landstads versjon var det adskillig flere. Steinar syntes han dro kjensel på dem og lente seg fram så grastorva datt. Da fikk de øye på ham og ville henge ham etter neseborane. Steinar måtte love at han ikke skulle si noe til et levende menneske. Påskedagsmorgenen var Steinar i kirken igjen, og da messen var slutt og folk kom ut, gikk han bort til en gravstein og fortalte hele historien til den mens almuen hørte på.

Steinar Aase var, iflg. Flatin, soldat i Den store nordiske krigen. Som de fleste andre fra Telemark var han ute i 18 år, og da han kom hjem, var han - liksom de fleste andre - svært forandret; han kjedet seg, arbeidslyste var borte og han begynte å drikke. Snart måtte gården hans, Utsond, selges. Steinar ville gjerne ut igjen og se mer av verden, og en dag strøk han av sted. Han var i Danmark, Tyskland, Nederland, Spania og England. Da han kom hjem igjen, var han en holden mann. Han gikk nå også for å være blitt svært klok, bedre enn både prest og fut. Særlig hadde han lært mye astronomi på sine sjøreiser, han kunne regne og skrive, ja han kunne visst til og med skrive Fædervår baklengs med føttene. Steinar hadde også Svarteboka, og etter historiene å dømme, var det ikke så sjelden han brukte den.

Landstad omtaler også Steinar som „deildegast" i Aasmarka mellom Heggteveit og et tjern på Jellstadheia. Mange skulle ha hørt ham skrike stygt, og noen hadde også sett ham. Det gjaldt bl. a. et par kærer som fisket tryte i det tjernet der Steinar skulle ha kasta den ene delestainen. Begge tok til beins det forteste de kunne, men den ene så ham tydelig, og han ble forferdelig redd da han så øynene hans. Her er Landstads gjengivelse av Beskrivelsen av Steinar: „-- en gammel Mand iført en sid Kufte, vide rynkede Knæbuxer, blåe Strømper og store Sko paa Benene,

en liden rund Lue paa Hovedet samt Ringebelte om Livet med Tvislir og Tolleknive".

Steinar og Maren døde begge i 1765. Maren var da 47 år gammel, og Steinar opplyses å være 49. Hvis det er riktig, kan han ikke ha vært med i Den store nordiske krigen. I 1765 døde også sønnen Johannes, 9 uker gammel. Tre av Steinar og Mærens barn nådde voksen alder, nemlig Hålvor, Hilleborg og Gro, gift til Venås.

Hilleborg Steinarsdotter skulle være svært vakker. Hun ble som 17-åring gift med enkemann Gregar Johannesson Frambø, som var 25 år eldre. Han var sønn til Johannes Hålvorsson Reshjem av den kjente Rygi-slekta fra Heddal. Gregar hadde på en auksjon i 1753 kjøpt Bø og Lunde kirker med jordeiendommene for 800 rd. Handelen omfattet også landskyld, tiende og 22 rd. i utestående restanser. I Bø var kirkegodset Frambø med husmannsplassene, og Gregar bosatte seg altså på Frambø. Seinere kjøpte han også Seljord kirke, og han hadde pant i flere eiendommer. Ved skiftet etter den første kona hans i 1759 var formuen på 1600 rd. Men etter at han gifta seg med Hilleborg ble det snart forandring. De førte et stort hus, og dessuten førte Gregar mange kostbare prosesser. Ved skiftet etter ham i 1776 finner vi bl. a. bøker, noe som var uvanlig på den tiden, nemlig en bibel, Møllers huspostil og den såkalte „Prestepinen". Av fast gods finner vi Frambø med 6 tn., Dalane i Seljord på 2 tn. og en halvpart i Tyristul skog i Årmodalen.

Gregar hadde fem barn i sitt første ekteskap, og med Hilleborg hadde han tre sønner: Jørgen, som senere fikk hovedbølet Frambø på 3 tn., Steinar, som kjøpte Nyhus ved Erikstein og Olav, som kjøpte Suigard Nordbø. Jørgen ble gift med sitt søskenbarn Hilleborg Persdotter Åsheim. Hun var sønnesdatter til Jørund Juve og Hilleborg Rock, og altså også av „Rockerova". De hadde 4 barn. I sitt andre ekteskap hadde Hilleborg Persdotter ytterligere 2 barn. Jørgen ser ut til å ha arvet morfærens kjempekrefter. Det fortelles at han en gang sto på ski med ei halvtønnes gryte ned Firingskotet og langt utpå Seljords-isen. Sønnen Per skulle også være kjempesterk. En gang kjørte han et veldig tømmerlass ned de stupbratte bakkene fra Dalane til Seljordsvannet. Hesten klarte ikke å holde igjen lasset, men da spente Per hesten fra og klarte det selv.

I 1778 gifta Hilleborg Steinarsdotter seg igjen, denne gang med Torstein Hålvorsson Nordbø, senere kalt Gamle-Torstein. De hadde to sønner, Hålvor og Gregar. Hilleborg døde i 1801.



Olav Gregarsson var Hilleborgs yngste sønn i hennes første ekteskap med Gregar Johannesson Frambø. Stian Henneseid forteller en del om Olav. Som ung gikk han underoffiserskolen i Kristiansand og tjenestegjorde i 12 år som korporal. I avskjedspapirene fra 1804 får vi vite hvordan han så ut: „--- af høi Statur, 67 1/4 Hamburger Alen, Tommer lang, bruun af Haar og blaa af Øine, bred af Skuldre og føer af Been". Det går mange historier om hans kjempekrefter, og disse kreftene brukte han på nyttig gardsarbeid. Snart satt han godt i det, men det skyldtes nok også i stor grad kona Anlaug, datter til Olav Tollefsson og Aslaug Vetlesdotter Skoe. Anlaug arbeidet støtt, både med ull og lin, med veving og spinning. Hun hadde trosset foreldrene da hun giftet seg med Olav, men pipa fikk en annen lyd da det ble velstandsfolk av Olav og Anlaug. Olav var medlem av det første herredsstyret, 1840-41, han var med i skolestyret og i fattigstyret. Han var også postfører - han henta posten på Sjøbua på Gvarv og bar eller kjørte den opp til Bø. Denne stillingen lå til Suigard Nordbø i 4 slektsledd fram til 1910. I 1845 tilrådte formannskapet at han skulle bli poståpner. I grunngivningen heter det: „-- både fordi han og hans søn er skrivekyndige og fordi han som postfører lettere vil kunne udføre dette i sig selv byrdefulle hverv". Han fikk likevel ikke stillingen.

Olav døde i 1849, 80 år gammel, og Anlaug i 1852, 75 år. Barna deres var: 1) Gregar, f. 1799, 2) Olav, f. 1801, 3) Hilleborg, f. 1804, 4) Tollef, f. 1805, 5) Jørgen, f. 1806, 6) Aslaug, f. 1809, 7) Hilleborg, f. 1812, 8) Aslaug, f. 1814, 9) Maren, f. 1817, 10) Bergit, f. 1821. Av disse var det bare 1,2,7,8,9 og 10 som nådde voksen alder. Det var Gregar som overtok gården. Han var kjent som en dyktig spillemann og treskjærer, og det var han som fikk reist den stuebygningen som står på Nordbø i dag. Hans sønnesønn var bygdegranskeren Gregar Nordbø. Olav og Aslaugs 8. barn, Aslaug, ble i 1844 gift med Sveinung Espedalen, sønn til Jørgen Sveinungsson og Anne Torgrimsdotter Kleppe. Både på fars- og morssida stammet Sveinung fra Kjente Telemark-slekter, f. eks. slekter på Fjågesund, Klevær, Finneid, Roaldstad, Håtveit, Hem og Lindheim. Faren, Jørgen, hadde i 1835 kjøpt mesteparten av Espedalen, og ved hans død i 1850 ble gården delt likt mellom hans to eldste sønner, Sveinung og Torgrim. Sveinung fikk den vestre delen, men han satt ikke lenge med den. Han hadde også kjøpt Vatnær, men måtte senere selge begge gårdene og forpaktet siden en gård i Øvre Telemark. Hans eldste sønn Jørgen, tømmermåler for Union, har stor ettersekt i Skien. Han ble gift med Gunhild Gundersdtr. Stenkåsa fra Sauherad.

*Th. Gundersen*

TANKER OMKRING HALVARD GRÅTOPP<sup>S</sup> SAGA.

"Nytt fra Grenland Ættehistorielag" nr. 8 september 1982 bringer en interessant artikkel om Halvard Gråtopp, og ifølge forfatterens opplysninger bygger artikkelen på Sannes<sup>S</sup> bok "Drangedal og Tørdal", samt på Hedems artikkel i "Norsk Slegtshistorisk Tidsskrift" 1958 om "Roaldstad-ætten i Tørdal inntil 1550", og begge disse kilder har gamle brever fra Roaldstad som grunnlag. Slechtslisten i artikkelen er interessant, men det må være uhyre vanskelig å sette opp en slik far til sønn-liste på et så tynt grunnlag. Det kan for eksempel tenkes at det til sine tider har vært flere samtidige i slekten med samme fornavn, og forvekslinger av navn og årstall kan da lett forekomme. Det er flere som har forsøkt å sette opp slechtslister for Roaldstadslekta (Hedems er den som går lengst tilbake i tia) og det viser seg ofte forskjell i listene, som rimelig er. Hedems liste begynner med at Halvard på Roaldstad omkring år 1200 deler Roaldstadeiendommen. Hvis det var sine voksne barn han delte mellom, og det er vel mest sannsynlig, så må han vel være født omkring 1150. Når en regner med 30 år mellom hvert slektledd, og videre antar en Halvard på gården annethvert ledd, så kommer en fram til at et barnebarnsbarnebarn til han som delte gården kan være en Halvard født omkring 1270 (på Hedems liste født omkring 1300) Det kan passe godt til opplysningen i passbrevet fra 1336 som Nikolas, prest på Lunde, har skrevet ut til "Olav og Aslak Halvardsønner; dei er mine soknemenn, gode og skila bønder, og har lova å fara til den heilage Olavs grav i Nidaros". Det var vel sjelden at helt unge mennesker tok ut på slike pilgrimsreiser, så en kan vel anta at Halvardsønnene er født fra ca. 1300 og utover de nærmeste åra. Vi treffer de samme navn igjen i en rettssak 5 år senere, og da med enda en bror, Gunleik, mens Aslak er død i mellomtiden, og har etterlatt seg barn som også møter i retten. Neste navn på Hedems liste er Olaf, født ca. 1345, g.m. Signe. Her ser det ut til at nyere forskning har gitt andre resultater. I Aslaug og Jens Elsebutangens slechtsbok, trykt 1976, begynner



en slektsliste fra Roaldstad med som første ledd:  
"Signe Vrålstad, gift med Torbjørn Sveinson, barn Halvard"  
Disse navnene finner en igjen i et brev fra 1370 der Bjørn Torleivson hadde tatt imot tegn og fredkjøp for det drapet som Bjørn Tallaksen hadde gjort på Salve Torbjørnson og Torbjørn Sveinson, og i brev fra 1378 er nevnt Halvard på Roaldstad og Olav hans sønn og Signe mor hans, og at mannen til Signe er død. Nå kan det jo være slik at Torbjørn var Signes andre mann, og at det er med den første at hun har sønnen Halvard; navnet på Halvards sønn, Olav, kan tyde på det, og i så fall er Hedems liste riktig på det punkt. Det er visst enighet om at nest mann på listen er en Halvard, men det ser ut til at 1345, som er oppført som fødselsår for Olaf, kan passe bedre på Halvard. Han var gift med Liv Helgesdtr. som antagelig en gang i 1370-åra måtte gjøre forlik med biskop Magnus "i anledning det onde levnet hvori hun skal ha ligget". Hvordan det senere gikk med den vidløftige Liv vet vi ikke, kanskje hun etter forliket med bispen måtte legge om livsstilen sin så grundig at hun kjedet seg til døde. I alle fall har Halvard fått seg en ny kone, en Torbjørnsdtr. Sønnen Olav hører en ikke mere om.

Nå kommer en helt ny mann inn i billedet, etter en artikkel "Nytt ljøs over Herren Halvard Gråtopps soge" av historie- og slektsforskeren Jon Hvitsand, trykt i Årbok for Telemark 1976. Han har funnet fram til et gavebrev fra 1397 (dette er forresten også nevnt i H.H.Holtas bok "Sauherad før 1700") som enda finnes. Gavebrevet er satt opp av Bjørn Torleivson til Dinsheim og Nes i Nesherad og sysselmann i Skidu sysla 1372-84. Dette er vel den samme mann som etter brevet fra 1370 tok imot tegn og fredkjøp for drap. Bjørn Torleivson skulle ifølge Hvitsand være i slekt med Roaldstad-folket. Han ligger på sotteseng på søndre Bjørntveit i Solum når han setter opp gavebrevet, hvor han gir bort Klevar i Sauherad til Gudrun og Margret Halvardsdøtre, til lik deling. Tilstede var prest i Solum og prost i Gjerpen prosti Olaf Torsteinson og ein Thorer Agnundson som tok imot gaven på søstrenes vegne. For å sitere Hvitsand: "Thorer var truleg gift med Gudrun Halvardsdtr. og de var, etter alt å dømme foreldre til Herren Halvard. Han heitte soleis etter morfar sin."

Etter tradisjonen skulle Halvard Gråtopp være gift med en Tordis som skulle være svært rik (Hvitsand tror hun var datter til en av Aslak Bolts menn). De fikk sønnen Torbjørn Halvardson, som ifølge Hvitsand var den eneste arving etter Halvard Gråtopp. Og så kommer Hvitsand med et nytt innslag i Roaldstadslekta. Torbjørn blir gift med den unge og vistnok barnløse enken Elin Henriksdtr. på Asdal ved Arendal, en frilledatter til Henrik Jenssen Gyldenløve til Austråt, en av de få høyadelsslekter i Norge på den tid. (Elin var altså etter dette en riktig nok illegal svigerinne til Fru Inger til Østråt). Thorer Agnundson skulle være av den svenske høyadelslekten "Tre roser", og dermed er det altså kommet innslag av både svensk og norsk adel i Roaldstadætta. Hvitsand nevner intet til støtte for påstanden om forbindelsen til Austråt-slekta, men nevner et par ting som kan tyde på forbindelse til "Tre roser". På et originaldokument i Riksarkivet finnes et seglavtrykk som er svært likt seglemblemet på "Tre roser"s våpenskjold. Dokumentet hvor avtrykket finnes er av 13.12 1436, der Amund Sigurdson Bolt legger ned våpna for riksrådet. Amund Bolt og 5 andre gode menn skrev under forliket med hånd og segl. Mellom disse 5 var "Halward Thorison".

Det andre er tradisjonen om Herren Halvard. Ifølge Hvitsand var tittelen "Herra" et privilegium for adelen på den tid og kunne ikke brukes av noen bonde, uansett hvor rik han var på jordegods. Torbjørn og Elin fikk 4 barn, sønnen Halvard og døtrene Sigrid på Asdal, Ingrid, gift med Hed Hedson, og Torny (Tone) Torbjørnsdtr. på Lindheim i Nesherad. Halvard Torbjørnson ble gift med en Liv som det ikke vites noe om, og de fikk sønnen Torbjørn som ble gift med Aslaug. Sannes mener at Aslaug var datter til Torbjørn mens Hvitsand slår fast at hun var kona hans. Torbjørn døde forholdsvis ung, og før sin far. Men når Hvitsand gifter bort enken Aslaug på Vrålstad til Jørgen Torvildsen Ljøstad på Vegårdshei, så er det galt ifølge nyere forskning. Elsebutangens slektsbok forteller at Torbjørn og Aslaug hadde 2 døtre, Ingeborg og Liv som ble gift med brødrene henholdsvis Anders og Jørgen Torvildsen fra Ljøstad på Vegårdshei, og at Ingeborg og Anders fikk Ljøstad, mens

Liv og Jørgen Torvildsen fikk Vrålstad, hvor de antagelig ble boende livet ut. I Erling Gjærdrums bok "Gamle slekter i Telemark" utk. 1969, finner vi under slektstavle "Ljøstad-Meltvet-Aafoss" 1. Jørgen Ljøstad f. 1470, gift med ei dotter til Aasulv Våje. 2. Torvild Jørgensen Ljøstad f. ca. 1500, død 1581, gift med Gro Olavsdr. Grime-land. 3. Jørgen Torvildsen Ljøstad gift med Liv Torbjørnsdr. Roaldstad, Tørdal, ei dotter til Aslaug og Torbjørn Roaldstad. Jørgens bror Anders Torvildsen Ljøstad f. 1524 ble gift med Ingeborg Torbjørnsdr. Roaldstad, som var den andre datteren til Torbjørn Roaldstad.

Som en ser er det mange uovverensstemmelser hos dem som har forsøkt å skrive Halvard Gråtopps saga, men at det er mange nulevende som regner å ha ætterøtter til ham, er hevet over tvil. Derfor er det antagelig mange som er interessert i å få klarlagt om Hvitsands teorier angående innslaget fra svensk og norsk adel i Roaldstadslekta har noe for seg. Vil det være mulig? Jeg overlater svar på spørsmålet til folk som har bedre forutsetninger for det enn jeg har.

Leif Dalene

Kilder for denne artikkelen:

Drangedalsboka av Sannes.

H. H. Holta: Sauherad før 1700

Artikkel i Årbok for Telemark 1963 av Trygve Fosstveit

Erling Gjærum: Gamle slekter i Telemark. Utk. 1969

Aslaug og Jens Elsebutangen: Slektsboka. Utk. 1976

Artikkel i Årbok for Telemark 1976 av Jon Hvitsand

---

#### REDAKSJONELT

I forrige nummer lovet vi at vi denne gangen skulle bringe "Hvem forsker hva". På grunn av en gledelig stor tilgang på stoff har vi ennå en gang valgt å la dette stå over, og vi kan derfor ta inn flere om det ennå er noen som ønsker å komme med. Samtidig opp fordrer vi våre lesere til å sende oss innlegg, slik at bladet kan bli et virkelig kontakt-organ for medlemmene

### L A G S N Y T T

Et nytt nummer av „Nytt fra Grenland Ætthistorielag" er „snekret" sammen, og som man ser, har vi denne gangen fått hjelp av et par av medlemmene. Vi synes alltid det er hyggelig å få tilsendt innlegg o.l.; det gir oss håndfaste beviser for at bladet blir lest. Vi håper at flere vil sende bidrag til kommende numre. Det kan vel hende at slike bidrag av og til blir liggende over til et senere nummer, men vær sikre: De kommer med.

Høstsesongen 1983 startet med jubileumsmøtet i Porsgrunn Bymuseum i slutten av september. Selve 10-årsdagen for lagets stiftelse felt sammen med siste dagen for vår stand i Brekkeparken (omtalt i forrige nr.) men det var på høstens jubileumsmøte vi skulle markere og feire lagets første 10 år.

Sekretæren Gunnlaug Aasetre fikk først ordet, og hun skisserte utviklingen fra den første, spede begynnelse etter et kurs i ættegransking og fram til i dag da laget har ca. 100 medlemmer. Hun kom også inn på lagets arkiv og medlemsblad.

Etter denne historiske oversikten fikk så kveldens kåsør ordet. Leif Brynhildsen var kåsør på vårt første møte i Porsgrunn Bymuseum, og det var hyggelig å kunne ønske ham velkommen igjen 10 år etter. I et stemningsfylt lysbildekåseri tok han oss med til Jønnevald i Gjerpen og til Danmark, på leting etter opplysninger om slekten Bodenhoff. Emil Bodenhoff og hans kone hadde „et lykkelig hjem" her i distriktet i en periode i forrige årh.

Etter kåseriet var det bevertning, og det må være lov å si at kaffekomiteen i høyeste grad bidro til at jubileumsmøtet ble en festkveld.

Vårt andre møte siste høst ble holdt i Sjømannsforeningens hyggelige lokaler i Porsgrunn. Håkon Livland fra Fylkesmuseet var kveldens kåsør, og emnet var „Gamle segl og signeter i Norge, med vektlegging på eksempler fra Fylkesmuseets samlinger". Det ble et meget interessant kåseri om et emne som vi slektsforskere nok bør interessere oss mer for. Etter kåseriet ble det adskillige spørsmål om segl og signeter, så det var tydelig at Livlands entusiasme hadde smittet over på tilhørerne. Som vanlig hadde kaffekomiteen gjort en utmerket jobb, og praten gikk livlig over kaffekoppen en god stund utover kvelden.

En bønn til slutt: Vi håper at alle vil passe på å betale kontingenten. Ikke alle har betalt for 1983. Vi tror at det helst skyldes at blanketten har kommet bort, men hvis det går et par år uten at man betaler, må vi overveie å stoppe forsendelsene. Så derfor: HUSK KONTINGENTEN.